

UITSPRAAK
SGIM 2019-18

Van

De Geschilleninstantie Mondzorg ex artikel 3 Reglement Geschilleninstantie Mondzorg d.d. 1 januari 2017, hierna te noemen het 'Reglement', van Stichting Geschilleninstantie Mondzorg.

Inzake

Het geschil van A, wonende te B, hierna te noemen 'klager', tegen zorgaanbieder C, tandarts te D, hierna te noemen 'verweerder'. Verweerder is via de klachtenregeling van de [beroepsorganisatie] aangesloten bij Stichting Geschilleninstantie Mondzorg.

Verloop van de procedure

Klager heeft bij e-mail d.d. 8 mei 2019, ingekomen op gelijke datum, het geschil bij de Geschilleninstantie Mondzorg aanhangig gemaakt.

Het griffiegeld heeft de Geschilleninstantie Mondzorg op 15 april 2019 ontvangen.

Verweerder heeft op 13 mei 2019 een verweerschrift ingediend.

Het geschil is ter zitting behandeld op 6 september 2019 te Bunnik. Klager is ter zitting verschenen, vergezeld van zijn echtgenote E. Verweerder is ter zitting verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde F, jurist bij G.

Het geschil

Het geschil betreft, zakelijk weergegeven, het verwijt van klager dat verweerder in de periode dat klager patiënt was in zijn praktijk nalatig heeft gehandeld door diverse gaatjes en ontstekingen onbehandeld te laten waardoor klagers gebit enorm achteruit is gegaan en thans gesaneerd moet worden.

Klager was van 2005 tot 2018 patiënt in de praktijk van verweerder. Klager bezocht de praktijk twee keer per jaar voor de halfjaarlijkse controle en ging ervan uit dat zijn gebit hierdoor goed bijgehouden werd. In november 2018 is de praktijk overgenomen door H. Van opvolgend tandarts H kreeg klager te horen dat zijn gebit in zeer slechte staat verkeerde en geheel zou moeten worden gesaneerd. Tandarts H liet klager aan de hand van de laatste door verweerder gemaakte röntgenfoto's op 21 juni 2018 zien dat er gaatjes en ontstekingen in klagers gebit aanwezig waren hetgeen verweerder na het maken van deze röntgenfoto's helemaal niet aan klager had medegedeeld. Klager was in de veronderstelling dat alles in orde was omdat noch verweerder, noch de tot 2015 bij verweerder werkzame tandarts, ooit iets afwijkends aan het gebit hadden geconstateerd danwel aan hem hadden medegedeeld. Omdat klager zeer geschrokken was van de bevindingen van tandarts H heeft klager een second opinion ingewonnen bij tandarts I. Tijdens de second opinion werden de bevindingen van tandarts H bevestigd. Er zou sprake zijn van duidelijk waarneembare primaire cariës en in het element 23 zelfs zeer ernstige cariës. Voorts zouden op de meegenomen röntgenfoto's periapicale ontstekingen waarneembaar zijn waardoor verder onderzoek van deze elementen noodzakelijk was. Verder is door beide tandartsen geconstateerd dat door de afwezigheid van meerdere kleine en grote kiezen de beet niet stabiel is en het kauwvermogen ernstig verminderd is, hetgeen lastig te herstellen is omdat door het ontbreken van steun in de onderkaak de kleine kies rechtsboven flink is uitgezakt. Klager is zeer teleurgesteld dat verweerder hier nooit met hem over gesproken heeft. Het feit dat verweerder met hetzelfde beleid is voortgegaan als zijn voorganger is niet met klager besproken. Klager was graag geïnformeerd over de bevindingen en de situatie van zijn gebit zodat hij zelf een

keuze had kunnen maken ten aanzien van uit te voeren behandelingen. Klager betwist dat hij nooit iets aangaf of om behandeling heeft gevraagd. Op zijn verzoek om de frontelementen op te knappen heeft verweerder aangegeven dat dit niet nodig en overbodig was.

Door klager niet te informeren over de gebitssituatie en een adequate behandeling na te laten ziet klager zich thans geconfronteerd met flinke saneringskosten. Klager is van mening dat verweerder met zijn nalatig handelen en niet informeren een wanprestatie heeft geleverd en artikel 7 van de Gedragsregels voor tandartsen heeft geschonden.

Klager vordert de kosten van herstel ad € 2.952,- ten behoeve van het saneren van zijn gebit.

Het verweer

Verweerder heeft klager in de periode van juni 2015 tot mei 2018 slechts 2,5 jaar als patiënt gehad. Daarvoor was klager onder behandeling bij een andere in de praktijk van verweerder werkzame tandarts. Verweerder zag klager niet als een nieuwe patiënt maar als een patiënt die door hem werd overgenomen en waar initieel alles al gedaan was. De DPSI score was jarenlang 2 en klager gaf tijdens de controles nooit klachten aan. Om die reden zag verweerder geen aanleiding om het in de praktijk ingevoerde afwachtende beleid aan te passen.

Verweerder stelt zich op het standpunt te hebben gehandeld zoals van een redelijk handelend en redelijk bekwaam tandarts onder gelijke omstandigheden mag worden verwacht. Volgens verweerder hoeft het handelen volgens de tandheelkundige professionele standaard niet altijd te betekenen dat een tandarts de technisch beste oplossing hoeft te kiezen. Tussen verschillende tandartsen bestaat veelal een verschil van mening over de wijze van behandeling en het kiezen van een plan van aanpak. Volgens verweerder hoeft niet elk plekje behandeld te worden. Voor de behandeling van klager was zowel een min of meer conservatieve als een meer invasieve behandeling mogelijk. Verweerder en zijn voorganger hebben gelet op hun bevindingen tijdens het mondonderzoek en het ontbreken van klachten gekozen voor een conservatieve behandeling. Verweerder heeft het door zijn voorganger ingestelde beleid voortgezet omdat klager geen klachten had en hij bij onderzoek geen afwijkingen vond. Hij achtte het in het belang van de mondgezondheid van klager verantwoord om dit ingestelde beleid voort te zetten. Het feit dat de opvolgend tandarts een ander behandelplan met ingrijpende behandelingen heeft voorgesteld is onvoldoende om vast te kunnen stellen dat sprake is geweest van onzorgvuldig handelen of nalaten waarvan verweerder een verwijt kan worden gemaakt. Verweerder verwijst hiervoor naar de uitspraak van de Geschilleninstantie Mondzorg van 1 september 2017, SGIM 2017-002 C II. Noch uit het behandelplan, noch uit de overgelegde second opinion blijkt dat de behandelingen van verweerder onzorgvuldig zijn geweest. In dit verband betreurt verweerder het dat de opvolgend tandarts en de tandarts die de second opinion heeft uitgevoerd nooit contact met verweerder hebben opgenomen. Verweerder had het gedurende 15 jaar gevoerde beleid, waarvan hij slechts de laatste 3 jaar de behandelend tandarts was, graag toe willen lichten. Het grieft verweerder dat het nu net lijkt of zijn behandeling helemaal verkeerd was en dat hij veel gemist heeft. Het feit dat de opvolgend tandarts een andere aanpak heeft betekent niet dat verweerder onjuist heeft gehandeld.

De beoordeling

Bevoegdheid Geschilleninstantie Mondzorg

Partijen zijn overeengekomen dit geschil bij bindend advies door de Geschilleninstantie Mondzorg te laten beslechten. De Geschilleninstantie Mondzorg stelt vast dat verweerder is aangesloten bij de Geschilleninstantie Mondzorg en acht zich dan ook bevoegd om met inachtneming van het bepaalde in het Reglement uitspraak te doen over het geschil.

Ontvankelijkheid

Geschillencommissie Mondzorg overweegt dat het geschil betrekking heeft op ongenoegen als bedoeld in artikel 1 van het Reglement. Klager heeft dit ongenoegen als klacht eerst voorgelegd aan verweerder en ondanks tussenkomst van de klachtenfunctionaris van de [beroepsorganisatie] zijn partijen niet tot een oplossing gekomen. De Geschilleninstantie Mondzorg verklaart het geschil ontvankelijk.

Inhoudelijke beoordeling

De Geschilleninstantie Mondzorg stelt voorop dat voor aansprakelijkheid van verweerder vereist is dat voldoende aannemelijk is dat verweerder tekort is geschoten in het nakomen van de behandelingsovereenkomst. De aanwezigheid van onzorgvuldig handelen en/of nalaten is een vereiste voor aansprakelijkheid van verweerder. Van onzorgvuldigheid wordt gesproken indien niet volgens de regels der medische kunst is gehandeld en er een fout is gemaakt die een redelijk bekwaam en redelijk handelend beroepsgenoot in dezelfde omstandigheden niet zou hebben gemaakt. De tekortkoming moet aan verweerder kunnen worden verweten en klager moet door deze tekortkoming schade zijn toegebracht.

De Geschilleninstantie Mondzorg overweegt dat klager 2,5 jaar onder behandeling was van verweerder en dat verweerder de behandeling en het ingezette beleid van de voorganger van verweerder heeft overgenomen. De Geschilleninstantie merkt op dat verweerder op het moment dat klager bij hem patiënt werd met klager in gesprek had moeten gaan over de wensen van klager en naar aanleiding hiervan samen met klager afspraken had moeten maken over het te voeren beleid. Het alleen afgaan op het al dan niet aanwezig zijn van klachten, zoals verweerder ter zitting heeft aangegeven, om een behandeling in te stellen is onvoldoende. De Geschilleninstantie Mondzorg kan niet vaststellen of het juist is dat klager heeft ingestemd met een afwachtend beleid omdat in het patiëntendossier een zorgplan en informed consent ontbreekt. Het niet vastleggen van hetgeen met een patiënt is besproken is in strijd met de op verweerder rustende wettelijke plicht ten aanzien van het zorgvuldig bijhouden van een patiëntendossier. De Geschilleninstantie Mondzorg kan zich in deze situatie, waarbij er jarenlang sprake is geweest van een afwachtend beleid ingesteld door de collega van verweerder in de praktijk, echter voorstellen dat verweerder ervan uit is gegaan dat dit de wens van klager was.

Vast staat dat verweerder op 21 juni 2018 tijdens de halfjaarlijkse controle twee bitewing röntgenfoto's heeft gemaakt. De Geschilleninstantie kan op deze röntgenfoto's geen cariës vaststellen en is van oordeel dat verweerder op dat moment terecht geen aanleiding aanwezig achtte om tot behandeling over te gaan. Op het orthopantomogram (OPG) dat door de opvolgend tandarts is gemaakt kan de Geschilleninstantie Mondzorg geen periapicale ontstekingen waarnemen. De Geschilleninstantie Mondzorg ziet op grond van het patiëntendossier eveneens geen aanleiding voor het oordeel dat er sprake was van parodontale problematiek. Dat het volgens de opvolgend tandarts nodig was om diverse behandelingen uit te voeren is onvoldoende om vast te kunnen stellen dat sprake is geweest van onzorgvuldig of nalatig handelen van verweerder. Het komt vaker voor dat verschillende tandartsen een andere visie ten aanzien van een in te stellen behandeling hebben.

De Geschilleninstantie Mondzorg ziet gelet op het hiervoor overwogene geen aanleiding voor het oordeel dat verweerder nalatig en verwijtbaar heeft gehandeld waardoor klagers gebit is verwaarloosd. De klacht is ongegrond.

Nu de klacht op inhoudelijke gronden is afgewezen is toewijzing van de gevorderde schadevergoeding niet aan de orde.

Uitspraak

De Geschilleninstantie Mondzorg oordeelt dat:

- het geschil ongegrond is;
- een schadevergoeding wordt afgewezen.

Namens de Geschilleninstantie Mondzorg,
Bunnik, 6 september 2019